

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
13 У 16431/16
14.03.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца: А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Борис М. Златков, адвокат из Велике Плана, Светосавска бб, поднетој против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове у седишту Министарства, ради поништаја решења, број: 03/9/3-226-1997/16 од 05.10.2016. године, у правној ствари понављања поступка регистрације моторног возила, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.03.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове у седишту Министарства, број: 03/9/3-226-1997/16 од 05.10.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Дирекција полиције, Управа за управне послове у седишту Министарства, да тужиоцу: А.А. из ..., ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Полицијске управе у Смедереву, Полицијске станице Велика Плана, број: 226-62240/16 од 06.09.2016. године, а којим је по службеној дужности поновљен поступак уписа у јединствени регистар возила марке "Renault", модел 25 (број шасије ... и број мотора ...), рег.ознаке ..., окончан решењем саобраћајном дозволом серијски број ...; поништена је и одузета саобраћајна дозвола серијски број ...; поништена је регистрациона налепница контролни број ... са роком важности до 30.12.2015. године; одузете су регистарске таблице ... и одбијен је захтев тужиоца за упис предметног возила у јединствени регистар возила. Такође је ожалбеним решењем одређено да жалба не одлаже његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду дана 22.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Истиче да ожалбено решење није могло бити донето применом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, јер у конкретном случају апсолутно нема никаквих нових доказа или чињеница нити доказа о пореклу и власништву возила који је први пут регистрован 1995. године (а чија се валидност цени 19 година накнадно) те не може бити нових доказа за органе унутрашњих послова, имајући у виду да се исти доказ већ налази у Министарству унутрашњих послова од прве регистрације возила, односно од 1995. године. Осим тога, погрешно је примењена и одредба члана 270. став 1. тачка 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, имајући у виду да се докази о пореклу и власништву возила траже само приликом уписа у јединствени регистар возила, док се у конкретном случају ради да је предметно возило у исти регистар уписано 1995. године, односно пре пуних 19 година када су и цењени прописани услови за тај упис, те има места примени само одредбе члана 270. став 1. тачка 2. истог закона. Због наведеног, тужилац сматра да је решење туженог потпуно незаконито, да се њиме тужиоцу ускраћује право које му по закону припада, те предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено и првостепено решење, као и обавезе туженог на накнаду трошкова управног спора са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате које је определио и то за састав тужбе 16.500,00 динара и судске таксе по одмерању суда.

Тужени орган у одговору на тужбу је остао при наводима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је предметно возило први пут регистровано 16.12.1994. године, у Вуковару, на име Б.Б. из Вуковара, те да према изјави Б.Б., која изјава је оверена код суда 15.11.1995. године, произлази да је наведено возило продао овде тужиоцу: А.А. из ..., за које је именовани у целости исплатио продавцу купопродајну цену, те да је ова изјава дата за потребе преноса права власништва на предметном аутомобилу на име и као власништво тужиоца: А.А. из На основу те документације предметно возило је први пут регистровано у Србији 04.12.1995. године, с тим да је после тога регистровано сваке наредне године, све до дана одузимања, јер је у конкретном случају дана 24.08.2016. године, Одсек за сузбијање криминалитета Полицијске станице Велика Плана, доставио Групи за управне послове, поред кривичне пријаве и криминалистичко-техничку документацију, у којој се између осталог налази и записник о вештачењу, број: 20/16 од 24.04.2016. године, по предмету вештачења бројних ознака на путничком возилу марке "Renault", овде предметном возилу, у коме се наводи да број шасије не одговара оригиналу, а да број мотора одговара оригиналу. Имајући у виду напред наведено, по оцени туженог органа правилно је првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења налазећи да је поступак издавања саобраћајне дозволе подносиоцу требало поновити на основу члана 240. став 1. Закона о општем управном

поступку, и у поновном поступку на основу члана 248. истог закона, поништити издату саобраћајну дозволу и одбити захтев подносиоца за регистрацију предметног возила. Наиме, полазећи од одредаба члана 239. став 1. тачка 2) и члана 240. став 1. Закона о општем управном поступку, и члана 5. став 3. тачка 5) и члана 6. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила (“Службени гласник РС”, бр.69/10, 101/10...22/12), тужени орган је оценио да је у првостепеном управном поступку правилно утврђено да нису приложени сви неопходни докази о пореклу и власништву предметног возила, имајући у виду утврђено чињеницу да број шасије и мотора утврђен накнадном провером не одговара оригиналу.

Према одредби члана 239. став 1. тачка 1) и 2) Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити: 1) ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку; 2) ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону.

Према одредби члана 240. став 1. истог Закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Полазећи од цитираних одредби Закона, пре свега члана 239. Закона о општем управном поступку, као и правном схватању изложеном у одлуци Уставног суда Уж. 2838/2015 од 01.12.2016. године, Управни суд налази да је у конкретном случају повређен закон на штету тужиоца.

Ово са разлога, јер је тужилац први пут регистровао возило 1995. године на регистарске таблице ... у Републици Србији, с тим да се валидност приложене документације накнадно цени 19. година касније, што се основано истиче и у тужби. Зато по оцени суда, тужилац не може да сноси штетне последице накнадног утврђивања да број шасије не одговара оригиналу, односно да тужилац не располаже доказом о пореклу и власништву шасије за предметно возило, ако та чињеница није утврђена у складу са законом, односно да је та чињеница последица спроведеног кривичног поступка због кривичног дела фалсификовања исправе, а уколико он није спроведен, то тужени орган мора да испита да ли је првостепени орган прибавио обавештење од надлежног органа о постојању околности које су спречиле покретање тог кривичног поступка. Ово посебно, јер је тужилац уз тужбу доставио допис Основног јавног тужилаштва у Великој Плани од 30.06.2016. године, где је наведено да је решењем Основног јавног тужилаштва у Великој Плани КТ број 428/16 од 30.05.2016. године, одбачена кривична пријава против тужиоца заведена под бројем Ку 850/16 од 28.04.2016. године, због кривичног дела фалсификовања исправе из члана 355. став 1. КЗ, на основу члана 284. став 1 тачка 3. ЗКП, са образложењем да не постоје ни посредне чињенице основа сумње да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности.

Како је у поступку утврђено да је решење незаконито, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закон о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за

тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоцу за накнаду трошкова управног спора суд је, нашао да је захтев основан, а с обзиром да је тужилац у вези са покретањем спора имао трошкове и то: награду адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, који је суд определио сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), као и на име таксе за тужбу и одлуку суда у износу од 390,00 динара и 980,00 динара, те је применом одредаба чланова 277. став 1., 278. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и “Службени лист СРЈ”, бр. 31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досудио и законску затезну камату у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС”, бр. 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог органа, па до коначне исплате, те је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, на основу одредаба чланова 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредби чланова 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11.....87/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.03.2019. године, 13 У 16431/16

Записничар
Љиљана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР